

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **P. R.**, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Čapkem, advokátem se sídlem Hradec Králové, Komenského 241/35, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2016, čj. 31908/DS/2015/Kj, **t a k t o:**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „magistrát“) ze dne 30. 10. 2015, sp. zn. SZ MMHK/061109/2015 OD2/Ště MMHK/193321/2015, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti provedenému záznamu 12 bodů v registru řidičů a záznam 12 bodů potvrzen. Tato skutečnost měla za následek pozbytí řidičského oprávnění žalobce, jak vyplývá z ustanovení § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný připomněl znění § 123b odst. 1 a 2, § 123c odst. 3 a § 123f odst. 1, 3 a 4 zákona o silničním provozu, která jsou pro posouzení relevantní. Podrobně se zabýval podstatou existence bodového

hodnocení, které je obsaženo v § 123a zákona o silničním provozu, prostřednictvím něhož dochází k průběžnému sledování kázně i recidivy řidičů a přispění k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Jeho složky represivní a preventivní pak přispívají k pozitivní motivaci řidičů, k dodržování předpisů o provozu na pozemních komunikacích a k eliminaci těch, kteří se dlouhodobě a opakovaně porušování těchto předpisů dopouští. Záznam příslušného počtu bodů do registru řidičů se neprovádí v žádném zvláštním řízení, jedná se o automatický zákonný důsledek protiprávních jednání vymezených v příloze zákona o silničním provozu. Žalovaný uvedl, že obdobné platí i ve vztahu k pozbytí řidičského oprávnění při dosažení 12 bodů v registru řidičů, kdy správní orgán řidiči pouze oznámí dosažení 12 bodů a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení. Řízení probíhá teprve na základě námitek řidiče, ale ani v tomto řízení správní orgán znovu nerozhoduje o záznamu bodů, pouze ověřuje, zda již provedený záznam byl proveden v souladu se zákonem. Zkoumá tedy, zda pro záznam bodů existuje způsobilý podklad, zda byl záznam proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení uvedenému v příloze k zákonu o silničním provozu.

Žalovaný s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že je třeba důsledně rozlišovat řízení o přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), či v jiném právním předpisu, jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, pravomocné rozhodnutí (o přestupku, trestném činu), zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. Námitky, které se týkají předmětu řízení o přestupku, mohly být úspěšné pouze ve fázi projednávání předmětného přestupku. Záznam v registru řidičů lze tedy provést pouze na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku (po souhlasu s uložení pokuty v blokovém řízení se na toto rozhodnutí nahlíží jako na pravomocné), přičemž právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost a nemožnost zasahovat do jeho obsahu na základě opravného prostředku. Příslušný obecní úřad jako správní orgán má tedy k dispozici jako podklad pro rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů pravomocné rozhodnutí o přestupku, do něhož již nelze žádným způsobem zasáhnout ani ho přezkoumávat.

Dále žalovaný podrobně rozepsal, na základě jakých oznámení byl záznam bodů v jednotlivých případech u žalobce proveden a kdy došlo k odečtu bodů. Šlo o následující oznámení a odečty:

Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 22. 7. 2010, čj. 2168/2010-MP, za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o přestupcích spáchaný dne 21. 7. 2010, pokutový blok série SH/2008, číslo H 0365521, v souladu s tehdejší právní úpravou zaznamenány 2 body.

Oznámení rozhodnutí ze dne 2. 11. 2010, čj. DOP/DP-215/2010, přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1, zákona o přestupcích, spáchaný dne 19. 4. 2010, v souladu s tehdejší právní úpravou zaznamenány 3 body.

Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 8. 11. 2010, čj. KRPC-281-4057/PŘ-2010-020806-JA, za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích spáchaný dne 5. 11. 2010, pokutový blok série JI/2006, číslo I 3325445-3325446, v souladu s tehdejší právní úpravou zaznamenány 2 body.

Dne 6. 11. 2011 odečet 4 bodů po 12ti měsících.

Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 8. 4. 2012, čj. KRPH-34835/PŘ-2012-050206, za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaný dne 7. 4. 2012 pokutový blok série JI/2006, číslo I 3376374, I 3376375, v souladu s tehdejší právní úpravou zaznamenány 3 body.

Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 15. 11. 2012, čj. KRPH-107159/PŘ-2012-050206, za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaný dne 12. 11. 2012, pokutový blok série CP/2010, číslo P3126087, v souladu s tehdejší právní úpravou zaznamenány 3 body.

Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 27. 8. 2013, čj. KRPE-71029/PŘ-2013-1700DP, za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu spáchaný dne 26. 8. 2013, pokutový blok série FD/2013, číslo D1336793, v souladu s tehdejší právní úpravou zaznamenány 2 body.

Dne 27. 8. 2014 odečet 4 bodů po 12ti měsících.

Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 23. 10. 2014, čj. KRPH-103682/PŘ-2014-050206, za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spáchaný dne 21. 10. 2014, pokutový blok série FD/2013, číslo D0929441, v souladu s tehdejší právní úpravou zaznamenány 3 body.

Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 27. 3. 2015, čj. KRPC-45237/PŘ-2015-020806, za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, zákona o silničním provozu spáchaný dne 26. 3. 2015, pokutový blok série GE/2014, číslo E1711885, v souladu s tehdejší právní úpravou zaznamenány 2 body.

Žalovaný shrnul, že na základě uvedených oznámení byly v registru řidičů provedeny záznamy stanoveného počtu bodů. Posledním záznamem žalobce dosáhl ke dni 26. 3. 2015 hranice 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů motorových vozidel. Správní orgán I. stupně si vyžádal příslušné pokutové bloky, protože v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd.

Žalovaný v reakci na odvolací námitky uzavřel, že oznámení o uložení pokut v blokovém řízení obsahují všechny potřebné údaje pro záznam bodů. Oznámení

obsahují údaje o přestupci (jméno a příjmení žalobce, datum narození, bydliště a specifikaci motorového vozidla), den, místo a čas spáchání přestupků, popis skutku, právní kvalifikaci skutkové podstaty přestupků a výši sankce. Předmětné pokutové bloky jsou řádně vyplněny (jméno, příjmení, datum narození, přestupek je popsán textem, ze kterého vyplývá naplnění skutkové podstaty přestupkového jednání, razítko zmocněného orgánu a podpis přestupce). Podle údajů uvedených v bloku na pokutu není pochyb o tom, že se žalobce dopustil předmětných přestupků, za které jsou zaznamenány body v jeho evidenční kartě v registru řidičů. Předmětné pokutové bloky jsou plně v souladu s příslušnými oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení. Nejedná se tedy o nezpůsobilé podklady pro záznam bodů v registru řidičů. Na podporu svého názoru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadené rozhodnutí označil za nesprávné a nezákonné, má zato, že žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav.

Žalobce shledal postup žalovaného nezákonným předně pro nesprávnou aplikaci postihů za přestupky, které spáchal. Správní orgán dle jeho názoru posoudil nesprávně otázku retroaktivity ve prospěch pachatele, která plyne z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a na ně navazující judikatury. Zrekapituloval jednotlivé postihy ve formě bodů za přestupky, které spáchal v období od 21. 7. 2010 do 26. 3. 2015, a vyjádřil přesvědčení, že správní orgán nesprávně aplikoval bodový postih za přestupek ze dne 2. 11. 2010 dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, za nějž byly uloženy 3 body, čímž dospěl k nesprávnému součtu v bodovém hodnocení. Připustil, že k uvedenému přestupku došlo, resp. o něm bylo ve správním řízení rozhodnuto, dne 2. 11. 2010 za účinnosti zákona o silničním provozu účinném od 1. 7. do 29. 12. 2010 a tehdy byl spáchaný přestupek postihován 3 body, ale již novelizací zmíněného zákona s účinností od 1. 8. 2011 došlo ke změně postihu za uvedený přestupek snížením bodového hodnocení ze 3 bodů pouze na 2 body. Správní orgán proto pochybil, když nesprávně aplikoval na přestupek, k němuž došlo 19. 4. 2010 postih 3 bodů, když správně měl být postih pouze 2 body, neboť bylo nutno postupovat podle předpisu, který byl pro jeho osobu jako pachatele příznivější. K tomu poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, z něhož vyplývá, že záznam bodů do registru řidičů je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy.

Dle žalobce žalovaný pochybil i tím, že nedostatečně aplikoval zákony, Ústavu ČR a ustálenou judikaturu, z níž lze vyčíst, že v případě přestupků týkajících se provozu na pozemních komunikacích a postihů na ně navazujících se nejedná pouze o administrativní opatření, ale o trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy. Jestliže žalobce spáchal předmětné přestupky a byl za ně sankcionován přičtením bodů v bodovém hodnocení řidiče, tak tato skutečnost mu měla být oznámena správním orgánem, který mu body do bodového hodnocení připsal. Žalobci však stav bodového hodnocení oznámen nikdy nebyl, až při dovršení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče byl vyzván k odevzdání řidičského oprávnění. Tak se dozvěděl o stavu svého bodového hodnocení. Má zato, že pokud mu správní orgán neoznámil jednotlivé postihy a body, které mu udělil do bodového hodnocení,

tak jsou tyto body vůči jeho osobě neúčinné, jelikož tu chybí základní zásada zakotvená při aplikaci „trestů“, tj. povinnost vydání rozhodnutí o uložení trestu a doručení rozhodnutí pachateli. V této souvislosti poukázal taktéž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, z něhož dovodil, že je potřeba, aby správní orgán přistupoval k jednání pachatelů a postihů na ně navazujících ve světle zásad trestního práva.

Dále žalobce namítl, že žalovaný při aplikaci bodových postihů nezkoumal, zda některé ze spáchaných přestupků nejsou již zahlazené. S poukazem rovněž na již výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je toho názoru, že pokud dochází k aplikaci trestního zákoníku a s ním souvisejících zákonů na přestupky spáchané v oblasti provozu na pozemních komunikacích, je nutné aplikovat i otázku zahlazení na přestupkové jednání. Vzhledem ke skutečnosti, že přestupková legislativa nezná pojem „zahlazení“, je třeba na přestupkové chování analogicky aplikovat zásady trestního práva. Pokud by správní orgán aplikoval ustanovení § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku, tak by nemohlo dojít k tomu, že by žalobce i po pěti letech od spáchání prvního přestupku tento přestupek ovlivňoval jeho celkové řidičské bodové ohodnocení. Žalobce je přesvědčen, že minimálně poté, co se podruhé osvědčil a bez přestupků řídil po dobu 12 měsíců, naplnil podmínky uvedené v § 105 a § 106 trestního zákoníku. Tím, že žalovaný neaplikoval institut zahlazení v rámci předmětného řízení, byl žalobce zkrácen na svých právech zaručených mu zmíněnými ustanoveními trestního zákoníku a žalovaný tak porušil ustanovení § 3 správního řádu a zasáhl do žalobcova práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky k přestupku ze dne 2. 11. 2010, za který byly uloženy 3 body, uvedl, že v daném případě se jednalo o body, které byly zapsány za jednání spáchané v roce 2010, kdy projednání bylo pravomocně ukončeno před nabytím účinnosti novely zákona o silničním provozu. Dle názoru žalovaného nedošlo ke změně právní úpravy ve prospěch delikventa v běžících, resp. dobíhajících, řízeních a správní orgán postupoval v souladu s platnou právní úpravou, když provedl zápis bodů tak, jak bylo uvedeno. Poukázal na přílohu č. I k zákonu o silničním provozu ve znění účinném od 1. 8. 2011 a jeho čl. II nazvaný Přechodná ustanovení, který v bodě 1 jednoznačně upravuje postup správního orgánu při zaznamenávání bodů do bodového hodnocení. Vzhledem k provedenému odečtu bodů po 12ti měsících bez přestupku je navíc žalovaný přesvědčen o tom, že uvedený přestupek ze dne 2. 11. 2010 byl již odečten. Žalovaný dodal, že má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě a posoudil všechny relevantní skutečnosti. Odvoláním napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným skutečnostem.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když žalobce s tímto postupem souhlasil výslovně a žalovaný svůj souhlas udělil způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce uplatnil podáním ze dne 7. 4. 2015 námitky proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. V podání uvedl, že námitky vznáší proti všem záznamům, zejména proti tomu, jímž bylo dosaženo dvanácti bodů s tím, že správnímu orgánu později zašle kopie vypracovaných podnětů k přezkumnému řízení u pokutových bloků. Správní orgán I. stupně vyčkal vyřízení přešetření zmíněných podnětů, přičemž ve vyrozumění o jejich přešetření mu bylo sděleno, že nebyly shledány rozpory rozhodnutí s právními předpisy a že podmínky pro pokutu v nich uloženou byly splněny. Správní orgán I. stupně proto po současném vyžádání si a zhodnocení podkladů, na základě kterých byly body v registru řidičů žalobci zaznamenány, rozhodl o zamítnutí námitek žalobce proti provedení záznamu bodů rozhodnutím ze dne 30. 10. 2015, sp. zn. SZ MMHK/061109/2015 OD2/Ště MMHK/193321/2015.

Proti zmíněnému rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 19. 11. 2015, které na výzvu doplnil podáním ze dne 8. 12. 2015. V něm namítal vady výrokové části rozhodnutí, nesprávné a střídavě užívání zkratk pro zákon o silničním provozu, nesplnění formálního požadavku na zápisy právních norem, kvalifikací a výrazů v rozhodnutí. Namítal, že je nezbytné doplnit dokazování o prvotní doklady autoritativně určující, že byl konkrétním jednáním spáchán přestupek, když oznámení Policie ČR či Městské policie o uložení pokuty v blokovém řízení nemůže být dostatečným důkazem o tom, že pro záznam bodů v registru řidičů existoval způsobilý podklad. Z rozhodnutí dle žalobce nebylo možno zjistit, zda a jakým způsobem správní orgán provedl přezkum záznamu bodů, přičemž zdůraznil, že pokutové bloky musí být řádně vyplněny ve všech náležitostech. Poukázal na to, že správní orgány jsou povinny dodržovat princip předvídatelnosti (právní jistoty), přičemž odkázal na rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, po čj. MSK 49928/2014, v němž Krajský úřad Moravskoslezského kraje obdobné podklady označil za nezpůsobilé.

Žalovaný jako odvolací orgán následně odvolání zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Předně je nutno poznamenat, že v žalobě vznesené námitky jsou zcela odlišné od námitek odvolacích. Krajský soud se tak v podstatě ocitl v roli odvolacího správního orgánu, když žalobce z posouzení nyní vznesených námitek odvolací orgán zcela „vynechal“, ač k tomu neměl žádný vážný důvod.

V první žalobní námitce vytýká žalobce žalovanému, že nesprávně posoudil otázku retroaktivity ve prospěch pachatele, tedy že nesprávně aplikoval postihy za přestupky spáchané žalobcem, konkrétně za přestupek ze dne 2. 11. 2010 dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích, za který mu byly uloženy 3 body, čímž dospěl k nesprávnému součtu v bodovém hodnocení řidiče, neboť od 1. 8. 2011 se za tento přestupek ukládaly pouze 2 body. Této námitce krajský soud nepřisvědčil.

Z podkladů založených ve správním spise vyplývá, že o předmětném přestupku rozhodoval Městský úřad Boskovice, jenž vydal rozhodnutí pod čj. DOP/DP-215/2010, které nabylo právní moci dne 2. 11. 2010. Přestupek byl spáchán dne 19. 4. 2010 a spočíval v tom, že žalobce „za jízdy držel v pravé ruce u pravého ucha mobilní telefon (hovorové zařízení)“, čímž spáchal přestupek dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o přestupcích v souvislosti s porušením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. V souladu s tehdejší právní úpravou, tj. dle zákona o silničním

provozu ve znění účinném do 31. 7. 2011, mu za tento přestupek byly zaznamenány 3 body.

Dne 1. 8. 2011 nabyl účinnosti zákon č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Tímto zákonem došlo mimo jiné ke změně přílohy k zákonu o silničním provozu nazvané Přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání. Shora uvedený přestupek žalobce spadal do typového jednání „držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla“, za které se do 31. 7. 2011 zaznamenávaly 3 body do registru řidičů, od 1. 8. 2011 se za toto jednání zaznamenávají již jen 2 body. Přejídné ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 133/2011 Sb. stanoví, že při zaznamenávání bodů do bodového hodnocení za jednání spáchaná před účinností zákona č. 133/2011 Sb. se postupuje podle dosavadního znění zákona o silničním provozu.

Žalobce v této souvislosti poukazoval opakovaně na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55 (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). V usnesení tento soud sice dospěl k závěru, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak k přechodnému ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 133/2011 Sb. následně v rozsudku ze dne 26. 10. 2015, čj. 6 As 114/2014-69, uvedl, že s ohledem na pojetí bodů zaznamenávaných do registru řidičů jako trestu ve smyslu čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny je třeba přechodné ustanovení čl. II bodu 1 zákona č. 133/2011 Sb. vyložit tak, že se vztahuje pouze na procesní postup zaznamenávání bodů, nikoli na pravidla hmotněprávní, jež vymezují počet bodů, který má být do registru řidičů zaznamenán.

Je pravdou, že v žalobcem odkazované věci rozhodované rozšířeným senátem (usnesení čj. 6 As 114/2014-55) soud zavázal správní orgán k aplikaci zásady příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele. Důvodem pro to však bylo, že ke snížení bodového ohodnocení přestupku v tam řešeném případě došlo (na rozdíl od nyní posuzované věci) v průběhu správního řízení o přestupku samotném a správní orgán měl proto zaznamenat počet bodů, který odpovídal zákonnému znění účinnému v den právní moci rozhodnutí o přestupku, které bylo podkladem pro záznam bodů, neboť taková úprava byla pro pachatele příznivější než úprava účinná v době spáchaní přestupku. Správní orgán tak za spáchaný přestupek ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku připsal do registru řidičů nesprávný počet bodů. Nejvyšší správní soud v dané věci výslovně uvedl, že „... stěžovatel sice spáchal přestupek v době, kdy mu za něj podle platné a účinné úpravy měly být zaznamenány tři body do registru řidičů, o tomto přestupku však bylo pravomocně rozhodnuto a do registru řidičů byly body zaznamenávány již v době, kdy za totéž jednání pozdější zákon stanovil postih v rozsahu pouze dvou bodů“.

V nyní projednávané věci magistrát, resp. následně žalovaný, postupovaly správně, neboť procesně stála věc tak, že žalobce spáchal přestupek 19. 4. 2010 a o tomto přestupku bylo pravomocně rozhodnuto dne 2. 11. 2010. Pravomocně tedy bylo řízení o přestupku ukončeno v době, kdy žalobci za něj podle v tu dobu platné a účinné úpravy měly být a byly zaznamenány 3 body do registru řidičů v souladu s § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, který váže provedení záznamu v registru řidičů ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek.

Usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 114/2014-55 tedy nelze interpretovat tak, že by příkazovalo správním orgánům v řízení o námitkách v případech, kdy byl přestupek spáchán a o něm i pravomocně rozhodnuto před změnou právní úpravy, znovu rozhodovat o „potrestání“ přestupce a revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a před námitkovým řízením došlo ke změně zákona ve prospěch pachatele. Přezkoumává-li správní orgán v námitkovém řízení správnost počtu zaznamenaných bodů v registru řidičů, činí tak ve vztahu k zákonu účinnému v době spáchání přestupku (čl. 40 odst. 6 věta první Listiny), nebo pokud je to pro pachatele příznivější (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny), ve vztahu k zákonu účinnému ke dni rozhodnutí v blokovém řízení či ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Správní orgán však zaznamenaný počet bodů nepřezkoumává ve vztahu ke znění zákona účinnému v době námitkového řízení. Správní orgán totiž v řízení o námitkách již nově nerozhoduje o vině za přestupek a přestupce znovu za jednotlivé přestupky „netrestá“, nýbrž pouze přezkoumává dřívější postup správních orgánů. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2016, čj. 6 As 60/2016-23, v němž tento soud současně výslovně uvedl, že *„při záznamu bodů do registru řidičů se zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny základních práv a svobod) ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS, uplatní toliko v těch případech, kdy ke změně zákona v pachatelův prospěch (ke snížení počtu bodů zaznamenávaných za daný přestupek) došlo v období mezi spácháním přestupku a okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o tomto přestupku“*.

V nyní projednávané věci správní řízení o přestupku žalobce spáchaného dne 19. 4. 2010 v době změny právní úpravy, ani poté, neprobíhalo (zmíněný přestupek byl pravomocně ukončen za platnosti dosavadní právní úpravy), proto nebyl ve smyslu uvedených rozhodnutí procesní prostor ke zohlednění pozdější, pro žalobce příznivější, právní úpravy.

V další žalobní námitce žalobce namítl nedostatečnou aplikaci judikatury Nejvyššího správního soudu k nutnosti oznamovat postihy za spáchané přestupky, k čemuž rovněž poukázal na usnesení čj. 6 As 114/2014-55. Namítal, že pokud mu správní orgán neoznámil jednotlivé postihy a body, které mu udělil do bodového hodnocení, jsou tyto body vůči jeho osobě neúčinné. Ani s touto žalobní námitkou se krajský soud neztotožnil.

Právní úprava neukládá správnímu orgánu povinnost informovat řidiče o počtu zaznamenaných bodů dříve, než dosáhne počtu dvanácti bodů vedoucímu k odebrání řidičského oprávnění, ani neukládá správním orgánům uvádět ve výroku

rozhodnutí o přestupku počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány. Tyto skutečnosti jsou ostatně zjistitelné ze zákona, navíc má každý řidič možnost průběžně svůj počet bodů zjišťovat prostřednictvím výpisu z registru řidičů. Pokud Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 114/2014-55 konstatoval, že by bylo vhodnější, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu, uvedl to výslovně jako úvahu de lege ferenda (viz bod 38 zmíněného usnesení). Proto neoznámení jednotlivých záznamů bodů žalobci nelze považovat za důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Krajský soud nepřisvědčil ani poslední žalobní námitce, v níž žalobce vytýká žalovanému, že nezkoumal, zda některé ze spáchaných přestupků nejsou již zahlazené. Dovolává se zahlazení, resp. výmazu bodů za přestupky, po uplynutí doby 1 roku na základě analogie s trestněprávní úpravou (konkrétně § 105 odst. 1 písm. e/ trestního zákoníku).

Dle názoru krajského soudu však tuto analogii použít nelze, neboť sám zákon o silničním provozu jasně stanoví způsob odečítání zapsaných bodů v registru řidičů, a to v ustanovení § 123e následovně:

(1) Řidiči, kterému nebyla ode dne uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí, na jehož základě mu byl v registru řidičů zaznamenán naposled stanovený počet bodů, pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení,

a) po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů,

b) po dobu 24 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou 4 body z celkového počtu dosažených bodů zbývajících po odečtení bodů podle písmene a),

c) po dobu 36 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, se odečtou všechny zbývající body.

Jestliže tedy zákon o silničním provozu odečítání bodů v bodovém hodnocení výslovně upravuje, pak zde není žádný prostor pro použití analogie s trestním právem pro zahlazování zapsaných bodů. Analogie se totiž použije pouze v případě, jestliže konkrétní právní institut není v právu vůbec zakotven a je třeba takovou mezeru v zákoně vyplnit právě použitím analogie. Zde se však o takový případ nejedná, neboť zákonodárce zcela jednoznačně vyjádřil svůj úmysl, jakým způsobem má být odečítání bodů v bodovém hodnocení prováděno. Institut odečítání bodů dle zmíněného § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu je právním institutem, který sleduje obdobné právní následky právě jako institut zahlazení odsouzení zakotvený v § 105 trestního zákoníku. Krajský soud má tedy zato, že jediné možné odečítání bodů v bodovém hodnocení řidičů je jednoznačně upraveno v § 123e odst. 1 zákona o silničním provozu. Lze dodat, že možnost zahlazení přestupků na základě analogie s trestněprávní úpravou nelze dovodit ani ze žalobcem zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 6 As 114/2014-55.

S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu

nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 27. leden 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu